

VLADIMIR MAJAKOVSZKI:

LENIN TEMETÉSE

— Részlet a »Lenin« című poémából —

Száz év
nem látja,
amit e tél látott.
E napot
tanítják
elborult korok.
A borzalomtól
felsírt
a hideg vas,
s a kommunista
gyermekként
zokog.
Görnyedt
hátunkat
vonszolva visszük
végig az utcán:
— Mondd,
hát ez lehet?
S a körúton —
az utcák
végtelen során
úszik a színház,
ravatal —
gyászmenet...
Kuszik az öröm,
mint a csigaház,
s az örjögő gyász
rohan.
Nem csillog a jég
a nap nem meleg
és koromfekete a hó,
mely imbolyogva,
lassan mindent betemet.
És hull,
mint újságból a szó,
hull át a fekete szitán...

Szerszámja mellett,
 mint a golyó talán,
 amely agyába fur —
 a munkást,
 az üzemben,
 így verte meg a hir.

S mintha saját
 könnyétől
 telt pohár lenne,

amely most kicsordult
 és folyik szerte-széjjel.

És a szegényparaszt,
 aki nyitott szemekkel
 nézte és várta mindig a halált:
 most elfordult asszonyától —
 ne lássa, nem sír.

de elárulják
 a semmit
 görcsösen

markoló ujjai.

Köember volt.
 Most nézz felé:
 ajkát harapja és vacog.

Ugy bömböl az agg,
 mint a kiskölyök
 és a kisgyermek homlokán
 bús redők ...

És viszi a szél,
 át
 a határokon

és bezokog a börtönrácsokon:
 egy kis szobában,

Moszkvában, valahol
 egy holttest fekszik ...

A forradalom atyja
 és fia.

Vége. Vége. Vége.

Ki hiszi el?

A város,
 melyet az uraktól elragadt?

Hiszen minden utcakö ismerte Lenint!

Rajtuk dobogott
 a legszentebb
 Október

és mindent Ő mondott,
 amit a zászló mond

és minden lobogó
 csak Neki
 beszélt!

Ő álmodozta, s Néki álmodták —
itt minden torony hallgatta Lenint
s mind büszkén menne

máglyára Vele.

Itt minden munkás ismerte Lenint
S ha úgy kell,

Véle,

sírva sírba hull.

Hisz' harcra vitte, zengő győzelemre
s Lenin akarta:

a proletár

az UR!

Itt minden paraszt ismerte Lenint,
szívébe írta,

hőbben az imánál. —

Hisz' Lenin akarta:

a föld

az övék!

(Gál László fordítása)